

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Egeria, z. s.**
sídlem Obchodní 1324, 765 02 Otrokovice
proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2024 č. j. KUZZL 36406/2024,
ve věci stavebního povolení

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jako nepřipustné odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Holešov, odboru životního prostředí ze dne 29. 9. 2023 č. j. HOL-23452/2023/ŽP/Ve, jímž bylo uděleno povolení ke stavbě vodního díla „Dálnice D49, stavba 4901 Hulín-Fryšták“ – SO 318, 333, 334, 335, 336, 337, 339, 341, 380 pro Ředitelství silnic a dálnic ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje

2. Žalobce v podané žalobě po rozvedení skutkového stavu vymezil následující žalobní body:
- 1) Žalobci náleží právo účasti v prvostupňovém řízení i právo podat odvolání dle § 9c odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), v platném znění (dále jen „zákon o EIA“) a žalovaný chyboval, když jeho odvolání proti stavebnímu povolení zamítl. Rozhodnutí žalovaného je proto v rozporu s § 5 odst. 2 téhož zákona. Dle žalobce se jedná o navazující řízení ve smyslu § 3 písm. g) zákona o EIA, kde dotčená veřejnost může uplatnit právo účasti dle § 9c odst. 3 písm. b) téhož zákona. Předmětné stavební objekty jsou dle žalobce nedílnou součástí stavby 4901, pro kterou Ministerstvo životního prostředí (dále jen „MŽP“) v minulosti vydalo stanovisko EIA (2001), resp. závazné stanovisko EIA (2016), takže účast spolků ve všech řízeních o této stavbě podle stavebního zákona je zaručena. Následně žalobce obsáhle citoval usnesení správního orgánu I. stupně, kterým bylo rozhodnuto o neúčasti žalobce v řízení, a také své odvolání proti němu.
 - 2) Žalovaný se věcně nezabýval obsahem žalobcova odvolání, tudíž se nevypořádal s námitkou uvedenou v bodu 2 odvolání, kde žalobce vytýkal, že v rámci rozhodnutí vodoprávního úřadu mělo být vedeno řízení o nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písem. a) bodu 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), v platném znění (dále jen „vodní zákon“), neboť tento postup předpokládá § 9 odst. 5 vodního zákona. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
 - 3) Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkou žalobce uvedenou v bodu 3 odvolání, jíž žalobce vytýkal nedostatečnou účinnost odlučovače ropných látek (dále jen „ORL“) u stavebního objektu 318. Žalované rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
 3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žádný z argumentů uvedených v žalobě nic nemění na závěru vyjádřeném v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, že záměr stavby vodního díla „Dálnice D49, stavba 4904 Hulín – Fryšták“ v rozsahu předmětných stavebních objektů nenaplnil dikci § 4 zákona o EIA, nepodléhal tedy posuzování podle uvedeného zákona. Nejednalo se proto o vodoprávní řízení navazující ve smyslu citovaného zákona. Vzhledem k tomu, že žalobce byl pravomocně vyloučen z předmětného řízení, nezbylo odvolacímu orgánu než podané odvolání zamítnout jako nepřípustné. Veškeré důvody a správní uvážení vedoucí k zamítnutí postavení žalobce jako účastníka řízení byly uvedeny v usnesení Městského úřadu Holešov, odboru životního prostředí ze dne 21. 9. 2023 č. j. HOL-28535/2023/ŽP/Ve, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce není účastníkem předmětného řízení, a dále v rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2024 č. j. KUZL 26325/2024, kterým bylo rozhodnuto o odvolání podaném žalobcem proti tomuto usnesení tak, že bylo zamítnuto a usnesení bylo potvrzeno. Toto rozhodnutí odvolacího orgánu nabylo právní moci dne 25. 3. 2024.
 4. Žalovaný k věci dodal, že souhlasné závazné stanovisko EIA ke stavbě „Dálnice D49, stavba 4904 Hulín – Fryšták“ bylo vydáno MŽP dne 22. 11. 2016 pod č. j. 63881/2016/ENV/16 a jeho platnost skončila po 5 letech od data vydání. Žalovaný na základě zákona o EIA vydal k záměru stavby „Dálnice D49, stavba 4904 Hulín – Fryšták“ - SO 318, 333, 334, 335, 336, 337, 339, 341, 380 vyjádření ze dne 21. 12. 2021 č. j. KUZL 89198/2021, že záměr stavby v rozsahu uvedených stavebních objektů vodních děl není předmětem posuzování podle uvedeného zákona. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně popsal a rozebral

důvody, které ho vedly k zamítnutí odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí vodoprávního úřadu Městského úřadu Holešov ze dne 29. 9. 2023 pro nepřipustnost. Otázkami absence povolení k nakládání s vodami a nedostatečné účinnosti ORL u SO 318 se žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu s platnou judikaturou pro nepřipustnost odvolání nezabýval, neboť v daném případě není věcné posouzení na místě. Rozhodnutí o zamítnutí nepřipustného odvolání netvoří celek s napadeným rozhodnutím, na rozdíl od rozhodnutí o zamítnutí řádného odvolání. Odvolací orgán v takovém případě nepřezkoumává napadené rozhodnutí ve smyslu § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004, správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ale posuzuje pouze důvody nepřipustnosti odvolání, tedy zamítá odvolání výhradně z procesních důvodů. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

5. Z obsahu správních spisů považuje krajský soud za podstatná následující zjištění: Podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí byla žádost společnosti VIAPONT, s. r. o. zastupující Ředitelství silnic a dálnic ČR (dále jen „ŘSD ČR“) ze dne 28. 7. 2023 o povolení stavby vodního díla stavby „Dálnice D49, stavba Hulín-Fryšták – SO Dálnice D49, stavba 4901 Hulín-Fryšták“ – SO 318, 333, 334, 335, 336, 337, 339, 341, 380. Správní orgán I. stupně oznámil zahájení řízení o podané žádosti veřejnou vyhláškou ze dne 22. 8. 2023 pod č. j. HOL-25908/2023/ŽP/Ve. Dne 18. 9. 2023 obdržel správní orgán I. stupně oznámení žalobce o účasti v navazujícím řízení ve smyslu § 3 písm. g) zákona o EIA. Současně správní orgán I. stupně obdržel žádost žalobce o postavení účastníka řízení v souladu s § 115 odst. 6 a 7 vodního zákona. Správní orgán I. stupně posoudil podané žádosti a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání postavení účastníka daného řízení a vydal usnesení ze dne 21. 9. 2023 č. j. HOL-28535/2023/ŽP/Ve, kterým rozhodl, že žalobce není účastníkem předmětného řízení. Toto usnesení žalobce napadl odvoláním, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 3. 2024 č. j. KUZL 26325/2024 zamítnuto a usnesení potvrzeno. Toto rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 25. 3. 2024. Následně správní orgán I. stupně vydal stavební povolení vodního díla ze dne 29. 9. 2023, proti němuž podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného tak, že odvolání se zamítá jako nepřipustné.
6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Žalobce v rámci žalobních tvrzení primárně namítal, že měl být účastníkem prvostupňového i odvolacího stavebního řízení ve smyslu § 9c odst. 4 zákona o EIA.
8. Krajský soud při posouzení této otázky vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. 6. 2013 č. j. 4 As 13/2013-26, jenž vyslovil: „*Pokud osoba, o které bylo pravomocně rozhodnuto, že není účastníkem správního řízení dle § 28 odst. 1 správního řádu z roku 2004, podá následně odvolání proti dalšímu rozhodnutí vydanému v tomto správním řízení, které je jako nepřipustné zamítnuto dle § 92 odst. 1 citovaného zákona, správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání vychází z pravomocného rozhodnutí o účastenství ve smyslu § 75 odst. 2 na konci s. ř. s.*“
9. Podle ust. § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s., byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho

zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

10. V návaznosti na citovaný judikát NSS je krajský soud v nyní posuzované věci vázán pravomocným usnesením Městského úřadu Holešov ze dne 21. 9. 2023, jímž bylo rozhodnuto o neúčastenství žalobce v předmětném stavebním řízení. Žalobce měl možnost se proti tomuto usnesení bránit, což také učinil podáním odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 3. 2024. Z úřední činnosti je soudu známo, že žalobce následně podal proti odvolacímu rozhodnutí správní žalobu, která byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2024 č. j. 62 A 35/2024-48 odmítnuta pro opožděnost.
11. Žalobce v nyní podané žalobě primárně brojí opět proti tomu, že nebyl účastníkem předmětného stavebního řízení. Proti rozhodnutí žalovaného ve věci žalobcova účastenství však žalobce měl možnost bránit se samostatnou správní žalobou. Bylo věcí žalobcovy vlastní bdělosti a také jeho výlučnou dispozicí, aby tak učinil řádně, tedy i včas. V souladu s právní úpravou (§ 75 odst. 2, věta druhá s. ř. s.) a setrvalou judikaturou NSS (odst. 8 tohoto rozsudku) je krajský soud povinen vycházet z pravomocného usnesení správního orgánu I. stupně ve věci účastenství žalobce v řízení, jelikož se jedná o úkon správního orgánu, který mohl být napaden samostatnou správní žalobou. Jelikož byla otázka žalobcova účastenství pravomocně rozhodnuta a toto rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány (§ 73 odst. 2 správního řádu), nemohl žalovaný ve věci postupovat jinak, než že odvolání žalobce v souladu s ust. § 92 odst. 1 věty první správního řádu zamítl jako nepřípustné. Rovněž soud nemůže otázku účastenství přezkoumávat znovu, jestliže o ní již bylo pravomocně rozhodnuto. Jelikož usnesení o neúčastenství žalobce nebylo zrušeno ani změněno, považuje je soud ve shodě se zásadou presumpce správnosti správních rozhodnutí za správné a zákonné. Krajskému soudu proto nezbývá než konstatovat, že se v otázce žalobcova účastenství v řízení plně ztotožňuje se závěry správních orgánů obou stupňů. První žalobní bod je na základě výše uvedeného nedůvodný.
12. Další dvě žalobní tvrzení se týkají věcného posouzení, takže překračují rámec předmětu tohoto řízení, neboť napadeným rozhodnutím bylo ve vztahu k žalobci rozhodnuto o nepřípustnosti jeho odvolání, takže vůči žalobci jde o rozhodnutí procesního charakteru. Věcnými otázkami se proto soud nezabýval.
13. Krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, a proto v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 10. prosince 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje